

Concurs de Microrelats

ANY 2022 - VII EDICIÓ

Atavisme pervers

Havia sortit de París de bon matí i estava ben tip de cotxe. Havia fet una sola parada a mig camí, a Châteauroux, per dormir, i ara conduïa novament ben avorrit. Uns quilòmetres més enllà de Llemotges, vaig recollir un autoestopista que mostrava un rètol on hi deia “Perpignan”. Vaig pensar que el viatge seria més agradable amb algú al costat i vaig parar. En pujar al cotxe, va dir: “*Bonjour! Vous parlez Français?*”. Vaig fer que no amb el cap i vaig preguntar-li: “*¿Hablas español?*”.

Em va tornar el mateix gest i vam fer el camí callats. Hores i hores de viatge tan avorrit com abans i ara, a més, amb una certa violència de tenir una presència tan a la vora amb qui no podia comunicar-me.

Arribant a Perpinyà, em va voler oferir un Gitanes, però li va caure el paquet a terra. Contrariat, se li va escapar un: “*Collons!*” i li vaig percebre clarament el típic accent rossellonès.

Llavors ja em va fer vergonya donar-li a conèixer l'absurd de la situació i vam continuar el camí fins a Perpinyà sense dir un sol mot. Quan va baixar, em va dir: “*Merci et au revoir*” i jo li vaig contestar amb un somriure, amb el qual vaig mirar d'amagar la vergonya que sentia de mi mateix.

Jordi Sedó Solé

1r premi

ORGANITZA:

HI COL-LABORA:

Concurs de Microrelats

ANY 2022 - VII EDICIÓ

Misteris de la vida

Els nens s'adonen de tot i paren l'oïda als misteris dels quals parlen els grans en veu baixa.

Quan jo era petit, la delicadesa era una malaltia molt estesa. Uns estaven delicats de salut, en general. Altres, de parts del cos, com ara, de l'estómac. I molts, dels nervis: a aquests no se'ls havia de fer enfadar.

Tenir una taca o una ombra als pulmons era cosa seriosa.

Les dones devien guardar-se moltes coses dins perquè, de vegades, les havien de buidar del tot.

Tenir un mal dolent era una raó per morir-se. Però n'hi havia d'altres: d'accident, de la mala vida, penjats, *de repent*, tot dormint, o de part.

I, en morir, la gent quedava de moltes formes. Molts semblava que dormissin. Altres que per fi havien deixat de patir, pobres, i somreien. O feien cara d'esglai, com aquell soldat en retirada que els joves de Palafolls van veure durant molts dies sota el pont de la Tordera, mirant al cel des del llit sec del riu.

Això sí, alguna cosa devien haver fet perquè, un cop morts, ja no se'n podia parlar més sense afegir al seu nom un "que Déu l'hagi perdonat" o, amb bona sort, un "al cel sia" més esperançat.

Llegat de la parla d'un temps passat, el de la meva infància.

Salvador Barberà Sáñez
2n premi

ORGANITZA:

HI COL-LABORA:

Concurs de Microrelats

ANY 2022 - VII EDICIÓ

Un llegat per al poble

En Dídac guarda la bossa amb una mica de menjar que li ha donat la Matilde, la caixaera. En sortir del supermercat es dirigeix a casa de la Iona, la mestra de català, que va ser acomiadada quan van guanyar les eleccions els de l'UDOL. La Iona viu als afores en un casalot atrotinat i en Dídac triga a arribar-hi arrossegant el carret; té vuitanta-dos anys i les forces li minven dia a dia, però sap que té una missió i no defallirà fins al dia que mori o que el fiquin a la presó.

Quan arriba a casa de la Iona, el sol s'amaga rere les muntanyes, tacant el cel d'ambarí. La Iona, mirant a una banda i l'altra, el fa passar dins. La casa té un traster molt gran que gairebé és ple. En Dídac li dona la bossa que duu amagada en el carret. Al fons de les bosses, amb menjar que cada dia li donen alguns veïns, hi ha llibres. Llibres escrits en català. La Rosa de la llibreria també li va donant els que va poder amagar abans que la policia cultural d'UDOL se'ls endugués per cremar.

En Dídac està convençut que més tard o més d'hora faran fora els d'UDOL. Ell ja no hi serà, però deixarà un bon llegat al poble, tots els llibres en català que ha guardat en el traster de la Iona.

Joan B. Altimiras Ruiz

3r premi

ORGANITZA:

HI COL-LABORA:

Concurs de Microrelats

ANY 2022 - VII EDICIÓ

La muda

Fa uns mesets encara *parlae*, però un dos d'agost se va quedar muda, *xiton*. No la sorolle més la llengua. *No'l picarà més lo teléfono*. La petita de la Marina ja no *farà parlar* ningú. S'han acabat los *runars*, ja no *replique*. *Este camí* anirà com una seda, se diu a ella mateixa. *Pa n'este* viatge ha *agarrat lo jersé gris i lo sombrero* negre amb la plometa de perdigana, i tot lo del gat i *a n'ell tamé*. *Arribe* a la cita *pronte*. *De difora* veu lo reservat on s'hi quedarà *aguardant los atres*, ara encara està *tussola*. La darrera vegada que van estar juntes van riure, i li va portar *panadons* i pa amb *tomata i magre*. Avui *sumés* li *porte* flors, si *estéssim* al febrer seria mimosa, però a l'agost no *nyà*. A *n'este puesto* hi ha una terrassa molt gran i ampla, se veu lo mar. La vista li fa pensar en la *panada en sardina* que *minjaen* juntes, i més cosetes bones que *cuinaen*, les *bajoques*, les *pataques*, l'*abadejo* amb *obergínia*, los *redotets*. Ara té gana, *tamé* vol fumar i no se n'està. Lo fum li deu entrar als ulls perquè li couen i ploren. *De dins* li fan un senyal perquè *entro*. Algú ha arribat, la finada, sa mare morta. No tornarà a parlar com ho feia *en ella*, amb *no ningú* no tornarà a parlar *Bateà*.

Teresa Riba Ventura
Accèssit

ORGANITZA:

HI COL-LABORA:

